

Daniels bok – nummer etthundraåttiotvå

Profetiska allianser och strider: från den forntida Seleukos till modern geopolitik

Jeff Pippenger

2024-04-12

Verserna tretton och fjorton identifierar en historia där Seleukos och Filip av Makedonien höll på att ingå en allians, och de är förebilder för Förenta staterna, som är Roms första ombudsarmé, och Makedonien (Grekland) är en symbol för Förenta nationerna. I denna tidiga historia representerar en allians mellan kungen i norr (Seleukos) och Filip (Grekland) den historia som leder fram till slaget vid Panium, vilket två århundraden senare fick stadens namn ändrat från Panium till staden Caesarea Philippi. Stadens dubbla namn högtidlighöll inte alliansen mellan Seleukos och Filip av Makedonien.

Namnet "Caesarea Philippi" härrör från den historiska omvandlingen av den forntida stad som var känd som Paneas eller Panium. Staden fick ursprungligen namnet Paneas på grund av sin närhet till en framträdande källa som var helgad åt den grekiske guden Pan. Källan, som i forntiden var en betydande religiös plats, mynnade ut i Jordanfloden.

Under kung Herodes den stores regeringstid, omkring det första århundradet f.Kr., genomgick staden betydande renoveringar och utvidgades samt förskönades. Caesarea Filippi fick sitt namn av Herodes Filippus, en son till Herodes den store. Han gav staden namnet Caesarea till ära för den romerske kejsaren Caesar Augustus, och Filippi efter sig själv, således Caesarea Filippi. Därför är "Caesarea Filippi" en sammansättning av "Caesarea", som återspeglar Herodes hyllning till Caesar Augustus, och "Filippi", som hedrar Herodes Filippus.

Profetiskt är Panium förbundet med en konfederation mellan Seleukos och Filip av Makedonien, och även med alliansen mellan Caesar och Herodes Filip. Dessa två allianser behandlar alliansen mellan Förenta staterna och Förenta nationerna som följer efter Putins Rysslands sammanbrott, såsom detta representeras av Seleukos och Filip. De representerar också alliansen mellan påvedömet, som är modern, och Förenta staterna, som är dottern, såsom detta representeras av Caesar och Filip, vilka båda var representanter för Rom. Tillsammans identifierar de hur Förenta staterna sträcker sig "över klyftan för att fatta den romerska maktens hand" och sträcker sig "över avgrunden för att förena händer med spiritualismen". Före söndagslagen i vers sexton är den trefaldiga unionen redan upprättad.

Panium representerar centrum för grekernas dyrkan av guden Pan. Källan som var helgad åt den grekiske guden Pan var vid den tiden också känd som "Helvetets portar", och när Jesus besökte platsen identifierar Hans uttalande om "Helvetets portar" en kamp mellan Greklands (globalismens) politiska och religiösa kännetecken och den avfälliga protestantismen, vilken äger rum i de sista dagarna. Det är den strid som först inleddes av den rike presidenten, som satte Greklands rike i rörelse i vers två. Det är en världsomspännande yttre strid och också en inre strid

inom Förenta staterna.

Globalismens religion är drakens religion, vilken i vår moderna kontext är wokeismens religion. År 2020 manifesterade vilddjuret från avgrunden, identifierat i Uppenbarelseboken kapitel elva, sin politiska och religiösa makt och dödade jordens vilddjurs båda horn. Den avgrunden representeras, bland annat, av ”Pans källa”, som gav näring åt Jordanfloden.

I den grekiska mytologin förknippades Pan med naturen, vildmarken och lantlig musik, och närvaron av en källa som var helgad åt honom hade religiös betydelse för dem som dyrkade honom. Guden Pan avbildas ofta med en gets ben, horn och öron. Pan betraktades som herdarnas och hjordarnas gud och framställdes ofta som en lekfull och skälmsk gudom som tumlade omkring i skogar och berg. Bilden av Pan som en gudom med getben överensstämmer med Daniel kapitel åtta, där Grekland representeras av en bock. Getter är ett vanligt tamdjur i det forntida Grekland och återfanns ofta i bergstrakter där Pan ansågs ströva omkring. Denna framställning blev ett framträdande inslag i Pans ikonografi och bestod i grekisk konst och litteratur som avbildade guden, inbegripet den nationella valutan.

När Jesus besökte Caesarea Filippi, förklarade han att ”helvetets portar” inte skulle få makt över kyrkan. Det Petrus hade sagt som svar på Jesu fråga förstås i den kristna historien och traditionen som den ”kristna bebyggelsen”.

När Jesus kom till trakterna kring Caesarea Filippi, frågade han sina lärjungar och sade: »Vem säger människorna att jag, Människosonen, är?» De sade: »Somliga säger Johannes Döparen, andra Elia, och andra Jeremia eller någon av profeterna.» Han sade till dem: »Men ni, vem säger ni att jag är?» Simon Petrus svarade och sade: »Du är Kristus, den levande Gudens Son.» Jesus svarade och sade till honom: »Salig är du, Simon Barjona; ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlarna. Och också jag säger dig att du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte bli henne övermäktiga. Och jag skall ge dig himmelrikets nycklar; och vad du än binder på jorden, skall vara bundet i himlarna, och vad du än löser på jorden, skall vara löst i himlarna.» Sedan befälde han sina lärjungar att de inte skulle säga till någon att han var Jesus Kristus. Matteus 16:13–20.

Detta avsnitt är betydelsefullt därför att det utgör ett avgörande ögonblick i Jesu tjänst och i utvecklingen av den kristna teologin. Petrus bebyggelse av Jesus som Messias, den levande Gudens Son, betraktas som den kristna trons grund och som hörnstenen på vilken kyrkan är byggd. Uttrycket ”på denna klippa skall jag bygga min kyrka” tolkas i katolsk tradition som en hänvisning till Petrus själv, vilken Jesus identifierar som den ”klippa” på vilken kyrkan skall byggas. Denna tolkning utgör grunden för det påvliga primatet och auktoriteten i katolsk teologi.

I protestantisk teologi förstås ”klippan” inte som en hänvisning till Petrus personligen, utan till Petrus trosbebyggelse till Jesus som Messias och Guds Son. Enligt denna uppfattning är kyrkans grund inte Petrus, utan bebyggelsen att Jesus är Kristus och Guds Son. Oavsett teologisk tolkning betraktas Petrus bebyggelse i Matteus 16:13–20 som ett centralt och grundläggande avsnitt i den kristna tron, vilket betonar Jesu identitet som Messias och Guds Son samt bekräftar kyrkans

uppdrag och syfte.

I den föregående artikeln presenterade vi ett avsnitt ur *The Desire of Ages*, där syster White identifierar några av de frågor som är förknippade med Kristi besök i Caesarea Filippi. En av de punkter hon framhåller är att Kristus hade fört lärjungarna bort från judarnas inflytande i syfte att framställa lärdomarna från Caesarea Filippi.

”Jesus och hans lärjungar hade nu kommit in i en av städerna i trakten kring Caesarea Filippi. De befann sig bortom Galileens gränser, i en region där avgudadyrkan rådde. Här drogs lärjungarna undan från judendomens styrande inflytande och fördes i närmare beröring med den hedniska gudsdyrkan. Runt omkring dem framträdde former av vidskepelse som fanns i alla delar av världen. Jesus önskade att åsynen av dessa ting skulle leda dem till att känna sitt ansvar gentemot hedningarna. Under sin vistelse i denna trakt sökte han undandra sig från att undervisa folket och att mer helt ägna sig åt sina lärjungar.” *The Desire of Ages*, 411.

Den 18 juli 2020 avlägsnade Kristus lärjungarna från den 11 september 2001 från inflytandet av det laodiceiska adventismen. Den första besvikelsen i liknelsen om de tio jungfrurna frambringade en åtskillnad mellan rörelsen och de hånarnas församling som höll på att bli förbigången. Denna sanning uppfylldes i den milleritiska historien den 19 april 1844, och åter den 18 juli 2020. Då började dröjsmålstidens historia, och den bär kännetecknet av ”Sanning” i både den första och den tredje ängels rörelse.

Den första besvikelsen är den första av tre vägmarkeringar, och historien avslutas med den stora besvikelsen den 22 oktober 1844, som förebildar den ”stora jordbävningen” i Uppenbarelsebokens elfte kapitel. Begynnelsen, den första bokstaven i det hebreiska alfabetet, representerar en besvikelse, och slutet, den tjugoundra bokstaven i det hebreiska alfabetet, representerar också en besvikelse. Den trettonde bokstaven, som representerar uppror, utpekar de fåvitska jungfrurnas besvikelse, vilka ger uttryck för sitt förlorade tillstånd när ropet vid midnatt visar vilka som har och vilka som inte har förberett sig för krisen. De tjugotvå bokstäverna i det hebreiska alfabetet representerar symbolen för föreningen av gudomlighet med mänsklighet, vilken fullbordas inom denna historia, även om den milleritiska historien representerar det första Kades, och vår historia i dag representerar det sista Kades.

De två linjerna är parallella, men den ena representerar Guds folks nederlag och den andra Guds folks seger. Strax före korset förde Jesus sina lärjungar till Panium, alldeles som Han har fört sina sista dagars lärjungar till Panium, och genom att göra detta tillät Han en besvikelse att avlägsna sina sista dagars lärjungar från den ”kontrollerande påverkan” från laodiceisk adventism, representerad av ”judendomen” i historien i Matteus kapitel sexton. Därigenom förde Han också samtidigt sina lärjungar i närmare kontakt med hedendomen och framställde så arbetsmiljön för sina sista dagars lärjungar, som nu lever i den fullt utvecklade manifestationen av den sataniska makt som representeras av de moderna kommunikationssystem som används för att leda hela världen till att ta emot vilddjurets märke.

Caesarea Filippis historia sammanfaller med historien om slaget vid Panium och med verserna tretton till femton. Kristus och Hans lärjungar stod i korsets skugga, vilket förebildade Hans sista

dagars lärjungar stående i söndagslagens skugga. Där, i verserna tretton till femton, vilket var Caesarea Filippi och även slaget vid Panium, vilket är där vi står i dag, började Kristus undervisa Sina lärjungar om vad som höll på att ske i vers sexton.

”Han stod i begrepp att tala om för dem om det lidande som väntade honom. Men först drog han sig undan ensam och bad att deras hjärtan måtte beredas att ta emot hans ord.” Messias, 411.

Innan Kristus talade till sina lärjungar om korset, gick han först bort, eller dröjde; därmed utmärkte han dröjsmålstiden i liknelsen och historien från den 18 juli 2020 till juli 2023.

”När Han anslöt sig till dem, meddelade Han inte genast det som Han önskade förmedla. Innan Han gjorde detta, gav Han dem tillfälle att bekänna sin tro på Honom, för att de skulle bli styrkta inför den kommande prövningen.” Messias, s. 411.

I juli 2023 började Herren ge dem som var involverade i besvikelsen tillfälle att uttrycka sin tro. Detta gjorde han genom att öppna budskapet i Hesekiel trettiosju, vilket var en bekräftelse på budskapet från den 11 september 2001. Det var den tråd som band samman beseglingstiden från den 11 september 2001 med den snart kommande söndagslagen. Det skedde genom att placera besvikelsen den 18 juli 2020 i sanningens struktur, ty de som var villiga att se kunde inse att varje reformatorisk rörelse har ett tema som löper genom dess egenartade heliga historia.

I de sista dagarna anlände budskapet om det tredje ve den 11 september 2001; därefter förkunnades ett falskt budskap om det tredje ve, vilket framkallade en besvikelse, men det budskap som återgav dem livet efter tre och en halv dag såsom döda, torra och kringsspridda ben var budskapet om de fyra vindarna, vilket också är det tredje ve.

Lärjungarna i den sista tiden kan se, om de väljer att se, att de tre vägmärkena i de etthundrafyrtiofyrtatusens besegling utgör samma tema i varje steg, och att vid det andra steget bekräftade det uppror som representeras av den trettonde bokstaven i det hebreiska alfabetet budskapet som ”Sanning”. Ett andra vittne som Herren gav låg i det faktum att den första besvikelsen i tidigare reformatoriska rörelser grundade sig på uppror mot Guds uppenbarade vilja, vare sig det gällde att Mose inte omskar sin son, eller att Ussa rörde vid arken, eller att Marta och Maria tvivlade på Jesu ord angående Lasarus död. Den enda reformlinje som inte upprätthöll det faktum att den första besvikelsen grundade sig på olydnad var milleriternas reformrörelse, men det visades också vid den tiden att milleriternas historia ägde inre vägmärken som grundade sig på sanningen om den åttonde, som är av de sju.

Det faktum att den åttonde är av de sju är ett huvudmoment i Jesu Kristi uppenbarelse som nu avförseglas, och övergången från den filadelfiska milleritiska rörelsen till den laodiceiska församlingen var ett vägmärke som angav när den tredje ängelns laodiceiska rörelse skulle övergå till de etthundrafyrtiofyrtatusens filadelfiska rörelse. Så gav det faktum att den första milleritiska besvikelsen fullbordades utan att deras rörelse manifesterade olydnad, kontrasten till samma vägmärke i de sista dagarna, där den tredje ängelns laodiceiska rörelse skulle vara olydig och frambringa en besvikelse, och därigenom stämma överens med det milleritiska vägmärket och

frambringa den logik som visar att de etthundafyrtiofyratusens rörelse är den åttonde, som är av de sju.

I juli 2023 uppreste Herren en ”röst i öknen” för att bereda sitt folk i den sista tiden för söndagslagens kris, och när Han återvände från att ha dröjt i bön till lärjungarna, gav Han dem tillfälle att uttrycka sin tro. På Kristi tid var budskapet Hans dop, den punkt där Jesus blev Jesus Kristus. Det vägmärket står i linje med den 11 september 2001, och Hans lärjungar tillfrågades vad människorna ansåg, och därefter tillfrågades lärjungarna själva vad de ansåg om Kristus.

”När han hade slutit sig till dem, meddelade han dem inte genast det som han önskade förmedla. Innan han gjorde detta, gav han dem tillfälle att bekänna sin tro på honom, så att de måtte stärkas inför den kommande prövningen. Han frågade: ”Vem säger människorna att jag, Människosonen, är?”

”Sorgligt nog tvingades lärjungarna erkänna att Israel hade underlåtit att känna igen sin Messias. Vissa hade visserligen, när de såg Hans underverk, förklarat att Han var Davids Son. Folkmassorna som hade blivit mättade i Betsaida hade velat utropa Honom till Israels konung. Många var redo att ta emot Honom som en profet; men de trodde inte att Han var Messias.”
Messias, s. 411.

Majoriteten inom adventismen trodde inte på det tredje veet den 11 september 2001. De trodde på några av den profetiska Ordets underverk som hade framställts i rörelsen, och några förstod att budskapet om den 11 september 2001 hade inslag av sanning, men de trodde inte i verklig mening på den 11 september 2001:s anspråk.

Händelsen den 11 september 2001 hade förebildats av händelsen den 11 augusti 1840, och denna händelse uttrycktes av syster White när hon kommenterade uppfyllelsen av den 11 augusti 1840. Hon sade:

”Just vid den angivna tiden godtog Turkiet genom sina ambassadörer de allierade makternas i Europa beskydd och ställde sig därmed under de kristna nationernas kontroll. Händelsen uppfyllde förutsägelsen exakt. När detta blev känt, blev mängder av människor övertygade om riktigheten i de principer för profetisk uttolkning som Miller och hans medarbetare hade antagit, och en underbar drivkraft gavs åt adventrörelsen. Lärda män och män i inflytelserik ställning förenade sig med Miller, både i att predika och i att publicera hans uppfattningar, och från 1840 till 1844 utvidgades verket hastigt.” The Great Controversy, 334, 335.

Det som bekräftades den 11 augusti 1840 var att Millers profetiska uppfattningar var riktiga, och påståendet om den 11 september 2001 är bekräftelsen på att Future for Americas profetiska uppfattningar är riktiga. Den obotfärdiga mångfalden i juli 2023 kunde inte och ville inte acceptera premisen att den metodologi som utformats av Kristus och anförtratts åt Future for America i själva verket är den sena regnets metodologi. Men därefter frågade Kristus sina lärjungar vad de, och inte mångfalden, ansåg.

”Jesus ställde nu en andra fråga, som gällde lärjungarna själva: ’Men vem säger ni att jag är?’ Petrus svarade: ’Du är Messias, den levande Gudens Son.’”

”Ända från början hade Petrus trott att Jesus var Messias. Många andra, som genom Johannes Döparens predikan hade blivit överbevisade och hade tagit emot Kristus, började tvivla på Johannes kallelse när han fängslades och dödades; och de tvivlade nu på att Jesus var den Messias som de så länge hade väntat på. Många av lärjungarna, som ivrigt hade väntat att Jesus skulle inta sin plats på Davids tron, lämnade honom när de märkte att han inte hade någon sådan avsikt. Men Petrus och hans följeslagare vek inte från sin trohet. Den vacklande hållning hos dem som i går prisade och i dag fördömde förstörde inte den sanne Frälsarens efterföljares tro. Petrus förklarade: ’Du är Messias, den levande Gudens Son.’ Han väntade inte på att kunglig ära skulle kröna hans Herre, utan tog emot honom i hans förnedring.”

”Petrus hade gett uttryck åt de tolv tro. Ändå var lärjungarna ännu långt ifrån att förstå Kristi uppdrag. Prästernas och rådsherrarnas motstånd och förvrängning, även om det inte kunde vända dem bort från Kristus, vållade dem dock stor förbrylelse. De såg inte sin väg klart. Inflytandet från deras tidigare fostran, rabbinernas undervisning och traditionens makt skymde fortfarande deras syn på sanningen. Från tid till annan lyste dyrbara strålar av ljus från Jesus över dem, men ofta var de som människor som trevar bland skuggor. Men denna dag, innan de ställdes ansikte mot ansikte med den stora prövningen av sin tro, vilade den Helige Ande över dem med kraft. För en kort stund vändes deras blickar bort från ”det som är synligt” för att skåda ”det som inte är synligt”. 2 Korinthierbrevet 4:18. Under mänsklighetens gestalt urskilde de Guds Sons härlighet.

”Jesus svarade Petrus och sade: ’Salig är du, Simon Barjona; ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen.’” The Desire of Ages, 412.

Petrus bekännelse, när han identifierade att Kristus är Guds Son, talade direkt till den prövande frågan i den historien. Tiden hade kommit för Messias att framträda, såsom det fastställts genom Guds profetiska Ord, och endast de som tog emot den sanningen skulle inneslutas bland dem som representeras av Petrus uttalande. Petrus representerar dem som tar emot det budskap som stadfästes den 11 september 2001 och som bekänner att Jesus är Guds Son. ”Petrus hade uttryckt de tolv tro”, och de tolv som han representerade var de etthundrafyrtiofyra tusen. Av denna anledning ändrade Kristus i denna passage Petrus namn från Simon Bar-jona till Petrus.

”Simon” betyder ”han som hör”, och ”bar” betyder ”son till”, och Jona betyder ”duva”. Simon representerade dem som hörde duvans budskap, vilket representerade de sanningar som hör samman med Jesu dop, då han blev Kristus, smord med kraft, såsom symboliskt framställdes genom den Helige Andes nedstigande i en duvas gestalt.

Reformationslinjerna löper parallellt med varandra, och Johannes representerar milleriterna, som den 11 augusti 1840 åt den lilla bokrullen. Jeremia motsvarar den händelsen, och när han åt den lilla bokrullen blev han därefter kallad vid Guds namn.

Dina ord blev funna, och jag åt dem; och ditt ord blev för mig mitt hjärtas fröjd och glädje, ty jag är uppkallad efter ditt namn, Herre, härskarornas Gud. Jeremia 15:16.

När Herren ingick förbund med Abram, ändrade Han hans namn till Abraham, såsom Han gjorde med Sarai och Jakob. Förändringen av ett namn representerar en förbundsrelation, och vid det

vägmärke där den gudomliga symbolen stiger ned skall Guds folk äta budskapet, ingå i förbund, och deras namn blir då förändrat. Som en representant för lärjungarna på Kristi tid representerade Simon Barjona dem som ”hörde” ”duvans” budskap.

När han vittnade om att han insåg att Jesus vid det waymark blev Kristus, och att han var Guds Son, med allt vad detta innebär, ändrade Kristus därefter hans namn till Petrus. Han hade uttryckt det budskap som Kristi förbundsfolk i den historien tog emot, och därigenom förebildade han också de etthundrafyrtiofyra tusen i de sista dagarna.

Bokstaven ”P” är den sextonde bokstaven i det engelska alfabetet, och bokstaven ”E” är den femte bokstaven i alfabetet, och bokstaven ”T” är den tjugonde bokstaven, bokstaven ”E” upprepas, och namnet slutar med bokstaven ”R”, som är den artonde bokstaven. Sexton ”gångar” fem, ”gångar” tjugo, ”gångar” fem, ”gångar” arton är lika med etthundrafyrtiofyra tusen. Den underbare Linguisten talade till Petrus på hebreiska, och Nya testamentet skrevs på grekiska, och översättarna av King James Version framställde Nya testamentet på engelska.

Trots de tre stegen med skilda språk placerade Kristus, som är Guds Son, den underbare språkvetaren och den underbare talräknaren, en illustration av beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen i Matteus kapitel sexton, vilken överensstämmer med slaget vid Panium och hans besök i Caesarea Filippi. Detta gjorde han genom att använda sitt herravälde över språk och tal, ty han är både Palmoni (den underbare talräknaren) och Ordet (den underbare språkvetaren).

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”För nära två tusen år sedan hördes i himlen, från Guds tron, en röst av hemlighetsfull innebörd: ’Se, jag kommer.’ ’Slaktoffer och offergåva ville du inte ha, men en kropp har du berett åt mig.... Se, jag kommer (i bokrullen är det skrivet om mig) för att göra din vilja, o Gud.’ Hebréerbrevet 10:5–7. I dessa ord förkunnas fullbordandet av den avsikt som varit dold från eviga tider. Kristus stod i begrepp att besöka vår värld och att bli människa. Han säger: ’En kropp har du berett åt mig.’ Hade han framträtt med den härlighet som var hans hos Fadern innan världen blev till, skulle vi inte ha kunnat uthärda ljuset från hans närvaro. För att vi skulle kunna skåda det och inte bli förgjorda beslöts hans härlighets uppenbarelse i ett hölje. Hans gudomlighet doldes i mänsklighet,—den osynliga härligheten i synlig mänsklig gestalt.”

”Detta stora syfte hade förebådats genom förebilder och symboler. Den brinnande busken, i vilken Kristus uppenbarade sig för Mose, uppenbarade Gud. Den symbol som valdes för att framställa Gudomen var en ringa buske, som till synes saknade varje lockelse. I denna bodde den Oändlige. Den allbarmhärtige Guden dolde sin härlighet i en högst ödmjuk sinnebild, så att Mose kunde se på den och leva. Så meddelade Gud sig till Israel i molnstoden om dagen och eldstoden om natten, uppenbarade sin vilja för människorna och skänkte dem sin nåd. Guds härlighet var dämpad och hans majestät höljt, för att ändliga människors svaga syn skulle kunna betrakta det. Så skulle Kristus komma i ”vår förnedrings kropp” (Filipperbrevet 3:21). ”i människors likhet.” I världens ögon ägde han ingen skönhet som kunde väcka deras åtrå till honom; ändå var han den inkarnerade Guden, himmelens och jordens ljus. Hans härlighet var höljt, hans storhet och majestät dolda, för att han skulle kunna komma nära sorgsna, frestade

människor.

”Gud befallde genom Mose åt Israel: ’De skall göra åt mig en helgedom, för att jag må bo mitt ibland dem’ (2 Moseboken 25:8), och han bodde i helgedomen, mitt ibland sitt folk. Under hela deras mödosamma vandring i öknen var symbolen för hans närvaro med dem. Så reste Kristus sitt tabernakel mitt i vårt mänskliga läger. Han slog upp sitt tält vid sidan av människors tält, för att han skulle bo ibland oss och göra oss förtrogna med sin gudomliga karaktär och sitt liv. ’Ordet blev kött och tabernaklade bland oss (och vi såg hans härlighet, en härlighet såsom den Enfödde har från Fadern), full av nåd och sanning.’ Johannes 1:14, R. V., marginalen.”

”Sedan Jesus kom för att bo ibland oss, vet vi att Gud är förtrogen med våra prövningar och känner medlidande med våra sorger. Varje son och dotter av Adam kan förstå att vår Skapare är syndares vän. Ty i varje nådens lära, varje löfte om glädje, varje kärlekens gärning, varje gudomlig dragningskraft som framställs i Frälsarens liv på jorden, ser vi ’Gud med oss’.”

"Satan framställer Guds kärleks lag som en själviskhetens lag. Han förklarar att det är omöjligt för oss att lyda dess bud. Våra första föräldrars fall, med allt det elände som blivit följden därav, lägger han Skaparen till last och förleder människorna att se på Gud såsom syndens, lidandets och dödens upphovsman. Jesus skulle avslöja detta bedrägeri. Som en av oss skulle Han ge ett exempel på lydnad. För detta tog Han vår natur på sig och genomgick våra erfarenheter. 'I allt måste han bli lik sina bröder.' Hebreerbrevet 2:17. Om vi måste bära något som Jesus inte uthärdade, då skulle Satan på denna punkt framställa Guds kraft som otillräcklig för oss. Därför blev Jesus 'i allt frestad liksom vi'. Hebreerbrevet 4:15. Han uthärdade varje prövning som vi är utsatta för. Och till sin egen förmån brukade Han ingen kraft som inte fritt erbjuds oss. Som människa mötte Han frestelsen och övervann i den styrka som Gud gav Honom. Han säger: 'Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta.' Psalm 40:8. När Han gick omkring och gjorde gott och botade alla som var plågade av Satan, klaggjorde Han för människorna Guds lags karaktär och arten av Hans tjänst. Hans liv vittnar om att det också är möjligt för oss att lyda Guds lag."

”Genom sin mänsklighet berörde Kristus mänskligheten; genom sin gudomlighet fattar Han tag om Guds tron. Såsom Människosonen gav Han oss ett exempel på lydnad; såsom Guds Son ger Han oss kraft att lyda. Det var Kristus som från busken på berget Horeb talade till Mose och sade: ’JAG ÄR DEN JAG ÄR. ... Så skall du säga till Israels barn: JAG ÄR har sänt mig till er.’ 2 Moseboken 3:14. Detta var löftet om Israels befrielse. Så när Han kom ’i människors gestalt’, förklarade Han sig vara JAG ÄR. Barnet i Betlehem, den saktmodige och ödmjuka Frälsaren, är Gud ’uppenbarad i köttet’. 1 Timoteusbrevet 3:16. Och till oss säger Han: ’JAG ÄR den gode Herden.’ ’JAG ÄR det levande Brödet.’ ’JAG ÄR Vägen, Sanningen och Livet.’ ’All makt är given åt mig i himlen och på jorden.’ Johannes 10:11; 6:51; 14:6; Matteus 28:18. JAG ÄR är förvisningen om varje löfte. JAG ÄR; frukta inte. ’Gud med oss’ är borgen för vår befrielse från synden, förvisningen om vår kraft att lyda himlens lag.” Messias, s. 23, 24.